

РОЗДІЛ 1

Ава

Бувають і гірші речі, ніж застрягти невідь-де під час зливи.

Наприклад, я могла тікати від скаженого ведмедя, який збирався шматувати мене до нових віників. Або мене могли прив'язати до стільця в якомусь темному підвалі й силувати слухати «Barbie Girl» від *Aqua* на повторі доти, доки я радше волітиму відгризти собі руку, ніж знову почути однойменну фразу пісні.

Але те, що ситуація могла бути гіршою, не означало, що вона не була паскудною.

Зупинися. Думай про щось позитивне.

— Автомобіль з'явиться просто... *зараз*. — Я втупилася поглядом у свій телефон, стримуючи розчарування, коли застосунок запевнив мене, що пошук авто триває, як це було останні пів години.

За звичайних обставин, опинившись у такій ситуації, я б менше хвилювалася, бо принаймні в мене був справний телефон і піддашок автобусної зупинки, що майже цілком уберігав мене від проливної дощу. Однак за годину починалася прощальна вечірка Джоша, мені ще треба було забрати для нього з пекарні торт-сюрприз,

а скоро мало стемніти. Можливо, я і була з дівчат того стибу, для яких склянка наполовину повна, але я не була ідіоткою. Нікому — особливо студентці з нульовими бойовими навичками — не захочеться опинитися самому бозна-де після настання темряви.

Слід було мені таки походити з Джулс на ті заняття із самооборони, як вона хотіла.

Я подумки прокрутила свої обмежені варіанти. Автобус, який зупинявся в цій місцині, не ходив у вихідні, а в більшості моїх друзів не було власної машини. Бріджит користувалася послугами автосервісу, але до сьомої вона перебуватиме в посольстві на одному заході. Мій застосунок для спільних поїздок не давав результатів, а відколи почався дощ, повз мене не проїхала жодна автівка. Та й однак я не поїхала б автостопом — я дивилася фільми жахів, тож красно дякую, але ні.

У мене залишався лише один варіант, до якого, *по правді*, мені не хотілося вдаватися. Але я була не в тій ситуації, щоб мати таку розкіш, як вибір.

Я відкрила у своєму телефоні список контактів, тихо помолилася і натиснула кнопку виклику.

Один гудок. Два гудки. Три.

Нуж бо, візьми слухавку. Чи краще не треба. Я не знала напевно, що було б гірше — бути вбитою чи мати справу зі своїм братом. Звісно, завжди існувала ймовірність, що брат сам вкоротить мені віку за те, що я опинилася в такій ситуації, але із цим я розбиратимуся пізніше.

— Що сталося?

Від його привітання я зморщила ніс.

— І тобі привіт, мій любий брате. Чому це ти подумав, що щось сталося?

Джош пирхнув.

— Ем, бо ти мені подзвонила. А ти ніколи не телефонуєш, якщо тільки не встряла в халепу.

Це правда. Ми віддавали перевагу текстовим повідомленням та й жили по сусідству, — до речі, це була не моя ідея, — тому нам узагалі рідко доводилося писати одне одному.

— Я б не сказала, що встряла в *халепу*, — ухильно відказала я. — Радше... опинилася в скрутному становищі. Поблизу мене не ходить громадський транспорт, а застосунок не може підшукати мені авто.

— Господи, Аво! Де ти?

Я пояснила.

— Якого дідька ти там робиш? Це ж година їзди від кампусу!

— Не будь таким драматичним. У мене була зйомка заручин, і сюди їхати тридцять хвилин. Сорок п'ять, якщо є затори. — Загуркотів грім, струснувши гілки навколишніх дерев. Я здригнулася і втиснулася в автобусну зупинку ще глибше, хоча не те щоб це суттєво покращило ситуацію. Дощ періщив під кутом, оббризкуючи мене такими важкими й сильними краплинами води, які, торкаючись моєї шкіри, наче жалили.

На тому кінці в Джоша почулося якесь шурхотіння, а за ним пролунав тихий стогін.

Я зупинилася, впевнена, що неправильно почула, але ні, ось воно знову. Ще один стогін.

Мої очі розширилися від жаху.

— Ти зараз займаєшся *сексом*? — напівпрокричала-напівпрошепотіла я, хоча поруч не було ні душі.

Бутерброд, який я проковтнула перед тим, як поїхати на зйомку, загрожував знову явити себе світу. Не існує нічого, — я повторюю, — нічого огиднішого, ніж

чути свого родича посеред статевого акту. Одна ця думка викликала в мене блювотний позив.

— Технічно ні. — У голосі Джоша не було розкаяння.

Слово «технічно» відіграло тут ключову роль. Не потрібно бути генієм, щоб розшифрувати туманну відповідь Джоша. Можливо, він і не кохався, але щось таки відбувалося, і в мене не було жодного бажання дізнаватися, що стояло за тим чимось.

— Джоше Чен!

— Агов, це ж ти мені подзвонила. — Він, напевно, прикрив телефон рукою, тому що його наступні слова прозвучали приглушено. Я почула тихий жіночий сміх, за яким пролунав вереск, і мені захотілося залити собі відбілювачем вуха, очі, мозок. — Один із хлопців узяв моє авто, щоб поїхати купити більше льоду, — сказав Джош, і його голос знову прозвучав чітко. — Але не хвилюйся, я тебе почув. Познач своє точне місцеперебування та тримай телефон поруч. У тебе й досі із собою той перцевий балончик, який я купив тобі минулого року на день народження?

— Так. До речі, дякую за це. — Я хотіла нову сумку для камери, але натомість Джош подарував мені вісім перцевих балончиків. Я жодного разу ними не користувалася, а отже, всі вісім — якщо не рахувати той, який я запахнула у свою сумочку, — затишно лежали собі в глибині моєї шафи.

Мій сарказм пролетів повз братові вуха. Для студента-медика й круглого відмінника він бував досить нездогадливим.

— Нема за що. Залишайся на місці, він скоро приїде. Про цілковиту відсутність у тебе інстинкту самозбереження ми поговоримо пізніше.

— Я самозбережлива, — запротестувала я. *Чи можна так казати?* — Це не моя вина, що тут немає... Стривай, що ти мав на увазі, кажучи «він»? Джоше!

Запізно. Він уже поклав слухавку.

Відчув, що я хочу вивідати в нього більше, і кинув мене заради однієї зі своїх подружок по ліжкових утіхах. Мене здивувало, що Джош не перелякався сильніше, бо зазвичай він надміру мною опікувався. Відтоді, як стався Інцидент, він узяв на себе зобов'язання піклуватися про мене так, наче був моїм братом й охоронцем в одній подобі. Я не звинувачувала його, бо наше дитинство було сповнене ста відтінками проблем (принаймні так мені казали), і я безмежно любила брата, але його постійне хвилювання — це було вже занадто.

Я сіла бочком на лавку й притиснула до себе сумку, дозволяючи потрісканому матеріалу зігрівати мою шкіру й чекаючи, поки з'явиться таємничий він. Це міг бути будь-хто. Джошу не бракувало друзів. Він завжди був містером Популярністю — баскетболістом, президентом учнівської ради й королем балу в старшій школі, членом братства «Сигма» й великою людиною в кампусі коледжу.

Я була його протилежністю. Не непопулярна як така, але я уникала уваги й воліла радше мати невеличке коло близьких друзів, аніж натовп хороших знайомих. Там, де Джош був душею вечірки, я сиділа в кутку й мріяла про всі місця, які хотіла б відвідати, але, мабуть, ніколи туди не потраплю. Ні, якщо до цього матиме стосунок моя фобія.

Моя клята фобія. Я знала, що проблема була психологічна, але відчувалася вона фізично. Нудота, прискорене серцебиття, страх, який паралізував і перетворював мої кінцівки на непотрібне застрягле казна-що...

З іншого, позитивного, боку, я принаймні не боялася дощу. Океанів, озер і басейнів я ще могла уникати, але дощу... Так, це було б зовсім кепсько.

Я не знала напевно, як довго тулилася в крихітній автобусній зупинці, проклинаючи свій брак передбачливості, коли після зйомки відхилила пропозицію Грейсонів відвезти мене назад до міста. Я не хотіла завдавати їм клопоту, сподіваючись, що зможу викликати авто й повернутися до кампусу Теерського університету за пів години, але небо розчохнулося відразу після того, як пара поїхала, і ось я мала те, що мала.

Темніло. Приглушені відтінки сірого змішувалися з холодною синню сутінок, і частина мене хвилювалася, що таємничий він не з'явиться. Але Джош ніколи мене не підводив. Якби хтось із його друзів не забрав мене, як він просив, на завтра той не зміг би ходити. Джош вчився на лікаря, але коли того вимагала ситуація і особливо якщо це стосувалося мене, він без жодних докорів сумління вдавався до насильства.

Дощову завісу прорізав яскравий промінь фар. Я приринулася. Зважаючи, чи це приїхали по мене, чи авто належить потенційному психопату, я відчувала надію і настороженість водночас, і в мене затріпотіло серце. Ця частина штату Меріленд була досить безпечною, але хто його знає.

Коли мої очі пристосувалися до світла, я відчула полегшення, але через дві секунди знову напружилася.

Гарна новина: я впізнала гладкий чорний «астон мартін», який приїхав по мене. Він належав одному з друзів Джоша, а це означало, що я не потраплю в сюжет сьогоднішніх місцевих новин.

Погана новина: «астон мартін» вказував на те, що чоловік, який сидів за кермом, був останньою людиною, яку я хотіла — або очікувала — побачити своїм рятивником. Він не належав до хлопців того стибу, які зроблять своєму друзяці послугу й врятують його молодшу сестричку, що опинилася в скруті. Він був із тих, хто скаже: «Тільки поглянь на мене не так — і я знищу тебе й усіх, хто тобі не байдужий» — і зробить це, маючи такий спокійний і розкішний вигляд, що ви незчуєтеся, як навколо вас згорить світ, доки самі не станете купкою попелу біля його ніг, взутих у черевики від Тома Форда¹.

Коли авто зупинилося переді мною, а вікно з боку пасажирського сидіння опустилося, я провела кінчиком язика по сухих губах.

— Сідай.

Він не підвищив голос, — він ніколи не підвищував голосу, — але я все одно чітко й виразно почула його кризь дощ.

Алекс Волков утілював у собі силу самої природи, і моя уява підказувала, що навіть погода йому вклонялася.

— Сподіваюся, ти не чекаєш, що я відчинятиму тобі дверцята, — промовив він, коли я не поворухнулася. Здавалося, ситуація подобалася йому так само, як і мені.

Який джентльмен.

Піднявшись із лавки й пірнувши в авто, я стиснула вуста й погамувала саркастичну відповідь. Всередині

¹ Томас (Том) Карлайл Форд (англ. *Thomas (Tom) Carlyle Ford*) — американський дизайнер і кінорежисер, який здобув світову популярність завдяки своїй роботі на будинок моди *Gucci*, створенню торгової марки *Tom Ford* і постановці фільму-номінанта на премію «Оскар» «Самотній чоловік». — Тут і далі прим. пер.